

Arrest

nr. 253 107 van 20 april 2021
in de zaak RvV x / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F.VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen voor tweede verzoekster.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2019 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 11 februari 2020.

Op 25 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 december 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2019 werd ingediend en op datum van 11.02.2020 werd geactualiseerd door :

M., A. (R.R. ...)

Geboren te Artashat op (...)1979

M., G. (R.R. ...)

Geboren op (...)1976

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M., H.-S. (R.R. ...)

Geboren te Bonheiden op (...)2015

M., M.-S. (R.R. ...)

Geboren te Bonheiden op (...)2013

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 20.11.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het feit dat de zus van mijnheer de Belgische nationaliteit heeft verworven evenals haar dochter en echtgenoot, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Bovendien bewijs betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, dat zij veel beter Nederlands zouden lezen, spreken en schrijven dan het Armeens en dat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hen geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Betrokkenen wensen in dit kader ook te verwijzen naar het Nederlandse systeem van het kinderpardon. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was zeker gezien het feit dat zij sinds 24.10.2012 illegaal in België verblijven en dat hun laatste poging, voor huidige aanvraag 9bis, om een verblijfsmachtiging te verkrijgen reeds dateert van 30.11.2012. Verder merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed worden in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. De ouders dienden hun kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet waarom de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, zeker gezien de nog jonge leeftijd van de kinderen (vijf jaar en zeven jaar) en het feit dat zij kunnen vertrekken vanuit een zekere mondelinge kennis van het Armeens. Wat betreft de verwijzing naar het Nederlandse systeem van het kinderpardon, merken we op dat betrokkenen via huidige aanvraag 9bis een beroep doen op de Belgische wetgeving terzake. Ze kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op de Nederlandse wetgeving. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen hier tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten.

Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure reeds werd afgesloten op 23.05.2011 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zijn in hoofde van betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds eind 2009 in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ondertussen meer dan tien jaar in België zouden verblijven, dat zij zowel een actieve als een passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat zij daartoe verschillende cursussen gevolgd zouden hebben, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat de aanwezigheid van familieleden hun integratie bespoedigd zou hebben, dat zij beiden een arbeidsverleden in België zouden hebben, dat zij contacten ontwikkeld zouden hebben met diverse werkgevers zodat zij onmiddellijk terug aan de slag zouden kunnen, dat mijnheer over zowel een Belgisch als een Armeens rijbewijs zou beschikken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen als vrachtwagenchauffeur, dat zij een attest van inburgering voorleggen evenals deelcertificaten Nederlandse taallessen, één certificaat Nederlandse taallessen, hun beider deelcertificaat sociale zelfredzaamheid/maatschappelijke oriëntatie, verschillende getuigenverklaringen, een verklaring van vrijwilligerswerk van mevrouw, loonbrieven van hen beiden, een attest van tewerkstelling van mevrouw, een verklaring van de werkgever van mevrouw, attesten inzake vakantiegeld, individuele fiches, het Belgisch rijbewijs van mijnheer, twee werkbeloftes van mijnheer, een huurovereenkomst van hun woning, een bewijs van deelname aan kleuterdansen voor hun dochter en een bewijs van inschrijving van hun dochter aan de academie voor beeldende kunsten) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 25 november 2020 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die Mevrouw,

Naam, voornaam: M., A.

geboortedatum: (...)1979

geboorteplaats: Artashat

nationaliteit: Armenië

het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

M. M.-S., geboren op (...)2013, nationaliteit: Armenië

M. H.-S., geboren op (...)2015, nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Op 25 november 2020 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekers geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van thans méér dan 11 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kinderen, dewelke hier in 2013 én 2015 geboren zijn, geen enkele band hebben én nog nooit geweest zijn ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn, concrete en onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden hebben én hun kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan én nog nooit in het land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen naar Armenië niet mogelijk is omdat zij als gezin niet over de juiste reisdocumenten voor hun kinderen beschikken om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (7 én 5 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat uit het bovenstaande volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië, én verzoekers hebben met hun Armeense paspoorten géén automatische toegang tot het Russische grondgebied; dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoekers ten overvloede aantoont;

dat bovendien DVZ in identieke dossiers van andere Armeense families (bv. O.V. xxx met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. xxx met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 25.11.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13, dewelke dd. 18.12.20 werden betekend, dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”

2.2 Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft daarnaast in de tweede bestreden beslissing uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat hij ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam op basis van de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader verduidelijkt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers aanvoeren dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct of aanvaardbaar is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* moet worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers zetten uiteen dat zij reeds lang in België verblijven, thans meer dan 11 jaar en dat zij duurzaam verankerd zijn, dat hun kinderen in 2013 en 2015 in het Rijk werden geboren en naar school gaan en dat de kinderen nog nooit in Armenië zijn geweest en geen enkele band hebben met dat land. Door louter te herhalen wat zij reeds aangaven in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en te duiden dat zij niet akkoord gaan met de overwegingen van verweerder omtrent deze gegevens tonen zij evenwel niet aan dat verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een incorrecte feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze.

Door uiteen te zetten dat zij een sterkere binding hebben met België dan met Armenië, een land waar zij beweren niets te bezitten en weinig familie te hebben, tonen zij ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet wordt aangetoond dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dus via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Waar verzoekers verklaren dat zij niet beschikken over reisdocumenten voor hun kinderen, kan het volstaan op te merken dat verzoekers een eventueel probleem om reisdocumenten voor hun kinderen te verkrijgen niet hebben aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in hun initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder diende hieromtrent dan ook geen standpunt in te nemen. Het komt voorts niet aan de Raad toe om in de plaats van het bevoegde bestuur te oordelen of een bepaald gegeven – *in casu* betreft het zelfs een loutere verklaring – al dan niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan worden aanvaard.

Door uiteen te zetten dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf lang kan duren en hun banden en die van hun kinderen met België ondertussen dreigen te worden aangetast, tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat zij niet aannemelijk maakten dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland. Verzoekers hebben immers ook de behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet ingeroepen als een buitengewone omstandigheid. Er blijkt daarenboven niet op welke concrete gegevens verzoekers zich baseren om te stellen dat de behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die via de reguliere procedure wordt ingediend, dusdanig lang is dat moet

worden aangenomen dat de eerder in België opgebouwde banden tijdens de behandeling van deze aanvraag ernstig zullen worden aangetast.

De toelichting van verzoekers dat hun kinderen in België kleuter en lager onderwijs volgden doet geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat niet blijkt dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school en dat ook niet blijkt dat de kinderen deze taal, zo dit nog nodig zou zijn, niet zouden kunnen aanleren of zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verzoekers tonen evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die in Armenië niet beschikbaar is. In de mate dat zij nog aanvoeren dat alles vanuit een psychologisch en pedagogisch oogpunt moet worden bekeken en de ontwikkelingsfase van hun kinderen in aanmerking moet worden genomen, moet worden gesteld dat verweerder, op correcte gronden, heeft overwogen dat hun kinderen nog jong zijn en dus nog over een voldoende aanpassingsvermogen beschikken.

Verzoekers benadrukken dat zij zich tot de Belgische ambassade in Moskou dienen te wenden indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf via de in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde procedure wensen in te dienen, maar tonen hiermee niet aan dat verweerder enig door hen aangebracht gegeven incorrect heeft beoordeeld of dat hij kennelijk onredelijk optrad. Zij tonen immers niet aan waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf via de ambassade te Moskou zeer moeilijk, laat staan praktisch onmogelijk zou zijn. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat het indienen van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd via een diplomatieke vertegenwoordiging in Moskou problematisch is.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*", in de zin van artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet of dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Verzoekers vervolgen dat verweerder in "*identieke dossiers*" wel besloot om een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, zodat moet worden aangenomen dat de *in casu* eerste bestreden beslissing werd genomen met miskenning van het gelijkheidsbeginsel en een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij voegen evenwel geen stukken bij het verzoekschrift die de Raad toelaten vast te stellen dat hun betoog enige grond heeft. Er moet bovendien worden aangestipt dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf individueel moet worden onderzocht en dat het enkele feit dat in bepaalde dossiers de situatie van de aanvragers op bepaalde punten vergelijkbaar is niet uitsluit dat er ook doorslaggevende verschilpunten kunnen zijn.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN